

Його Величність король Олмот, володар Англії, указом сим проголошує, що королівський турнір у Камелоті розпочнеться першого дня по Святій Трійці.

(Прохання не брати до уваги дати, зазначені в попередніх оголошеннях. Будівельні роботи буде завершено до Трійці.)

Запрошуємо шляхетних лицарів продемонструвати відвагу й доблесть, уславляючи свого короля в поєдинках на списах, стрільбі з лука, а також у двобої та під час загального бойовища, аж доки на дев'ятнадцятий день серпня не буде оголошено переможця.

Просимо приносити власні мечі, булави та моргенштерни, позаяк зброю не видаватимуть.

Прокинувшись, Гвен зрозуміла, що їй знову наснився той самий сон — і вона знову не стримувалася. Про сон принцеса здогадалася, бо він лишив по собі втіху, розслаблення і трохи рум'янцю на обличчі. Про крик — бо Агнес, темноволоса фрейліна, що ночувала в сполучених покоях, не дивилася їй в очі й стримувала сміх, закусивши губу.

— Агнес, — Гвен сіла на ліжку. Щоби погамувати фрейліну, вона мусила вдатися до свого добре натренованого й вельми зверхнього погляду. — Хіба ти не маєш нести воду чи щось таке?

— Так, Ваша Високосте, — після невеличкого реверансу Агнес випурхнула з кімнати.

Зітхнувши, Гвен утупилася в надліжковий балдахін, розкішний оксамит якого здавався обважнілим від вишивки. Дарма вона відпустила Агнес так швидко — молоде й легковажне дівчисько, певно, пліткуватиме з усіма, кого стріне. Принаймні цього разу нічні пригоди Гвен не затримаються на слуху. Нині особливий день — нарешті розпочинається турнір. Радісне захоплення ще до опівдня притлумить будь-які принизливі чутки, якими Агнес поділиться з іншими фрейлінами.

Дочекавшись повернення дівчини з глеком води, Гвен підвелася з ліжка й здійняла руки, щоб фрейліна могла стягнути тонку нічну сорочку. Принцеса стояла, позіхаючи та мружачись на вранішнє світло, поки

її шкребли й мастили олійками з голови до п'ят. Агнес саме лаштувала спідне на плечах Гвен, коли двері прочинилися й до кімнати увійшов довготелесий блідий юнак із копицею мідного волосся, зосереджений на сторі пергаментів.

— Ти це бачила? — запитав він, не відриваючи очей від сторінки.

— Габріелю, агов, — Гвен обурено глянула на нього. — Я не вбрана.

— Хіба? — піднявши голову, Габріель на мить насупився, наче вона роздяглася суто для того, щоби поставити його в незручне становище. — О. Вибач.

— Греки написали багацько п'єс на цю тему, — сказала Гвен, тоді як Агнес підбігла із сукнею, щоби прикрити її тіло.

Ніжна шкіра фрейліни ледь зашарілася. Той рожевуватий рум'янець, певно, був пов'язаний не так із непристойністю моменту, як із тим фактом, що майже кожна жінка при дворі таїла романтичні почуття до принца. Чимало з них намагалися привернути його увагу, але поки що всі зазнавали поразки. Брат Гвен узагалі не дуже любляв балакати, крім хіба із сестрою, чим вона завжди страшенно пишалася.

— Греки написали чимало п'єс про надягання суконь? — Габріель досі хмурих брови, поки Агнес незграбно тягнула вбрання через голову принцеси.

— Ні, — Гвен з налиплим на губи волоссям виринула з одягу. — Я не це мала на... Ти мене взагалі слухаєш? Знаєш, ти ввірвався до моєї кімнати! — Він перегорнув шматок пергаменту, щоби прочитати написане на звороті, ніяк не показуючи, що почув бодай слово. — Габріелю. Гейбе. Чуєш? Цей примарний звук у повітрі? Так наче я до тебе звертаюся.

— Стривай, сестричко, — юнак здійняв руку, мовляв, потребує хвилинки. Зваживши це, Гвен вирішила, що він на неї не заслуговує. — *Йой!*

Узявши один із парчевих капців, які піднесла Агнес, вона, не шкодуючи сил, жбурнула ним у Габріеля.

— Годинник цокає, кажи, чого тобі.

— О... Гаразд, — мовив брат, досі потираючи голову. — Батько велів нам із лордом Стеффордом переглянути рахунки — здебільшого витрати на турнір, але я побачив ось це й подумав... — він не договорив і простягнув пергамент, щоби Гвен могла самотужки прочитати написане.

Поки Агнес майстерно заплітала довге руде волосся принцеси в коси, Гвен швидко ковзала очима по сторінці, проглядаючи розлогий перелік. Повні скрині шовків і дамасту, стародавній столовий сервіз, оздоблений дорогоцінностями, нескінченні порцелянові вази — усе це мало покинути королівську скарбницю в прийдешні місяці. Розуміння спало на принцесу, коли наприкінці сторінки їй трапився запис про величезний гобелен, на якому була виткана біблійна сценка з Рут і Ноемою. Наразі цей гобелен висів у її покоях.

— Це мій посаг, Гейбе, — повільно мовила Гвен. — Мій посаг.

— Гадаю, цей час настав, — обличчя Габріеля сповнилося співчуття.

— Дідько, — сказала принцеса, важко осідаючи на край ліжка.

— Дідько, — погодився Габріель.

Теоретично домовленість про шлюб, укладена від самого народження принцеси, мала б тішити Гвен, а надто враховуючи, що заручена вона була з майже однолітком. Це вбезпечувало її від неприємних сюрпризів і заміжжя

з якимось старим буркотливим дворянином в ім'я політичного альянсу. Краще вже знайомий чорт.

На жаль, той, чиєю дружиною мала стати Гвен, надто буквально втілював цю приказку. Артур Ділейсі, наступний лорд Мейдвільський, на думку Гвен, був ще тим чортякою.

Уперше вони зустрілися в день, коли Гвен з'явилася на світ: геть маленька — і вже обіцяна Артурові. Дворічний хлопчик прибув до Камелоту разом зі своїми батьками й сотнями інших родин, охочих засвідчити свою прихильність короні. Принцеса могла уявити ображену мармизку Артура, що супився на немовля в колисці, завчасно розчарований. Гвен часто роздумувала, чи не планували батьки піти до кінця й наректи її Гвіневерою хлопцю до пари, але вчасно схаменулися й обрали натомість Гвендолін. Незручна спадщина позашлюбного зв'язку легендарної Гвіневери з одним зухвалим лицарем допомогла стриматися.

Першим чітким спогадом принцеси був кусень тепло-го духмяного медівника, який їй простягнув Габріель. Він поцупив його з кухні перед вечерею, щоб заспокоїти сестричку.

Другим її спогадом став Артур, що забрав той медівник. Минуло шістнадцять років, а вона досі злилася через кусень торта.

Та й через усяке інше.

Він смикав дівчинку за волосся на месі. Невтомно кепкував з неї на бенкетах. Ставив підніжки на підвір'ї перед усім дрібним дворянством, а потім самовдоволено переступав через Гвен, яка лежала зі збитими колінами на бруківці. Перші проблиски літа віщували приїзд Артура, що навчило її боятися яскравих ранків і цвітіння глоду. На свій дев'ятий день народження Гвен спробувала зіграти на випередження, установивши пастку біля покоїв

хлопця: з допомогою Габріеля натягнула у дверях тонку мотузку. Видовищно перечепившись через неї, Артур зламав собі зап'ястя у двох місцях. Тижнем пізніше вартові спіймали хлопця на тому, що однією рукою він намагався пропхати у вікно спальні Гвен дикого kota.

У вересні королева гречно припустила, що їм двом, можливо, варто провести деякий час нарізно. Почувши це, Гвен від щастя всенький день гасала докола замку, окрилена перспективою літа без Артура. Ці веселощі того ж вечора раптово обірвав батько, назвавши хлопця її «нареченим».

— Гейбе, — спитала Гвен, розшукавши брата в його улюбленому закутку бібліотеки, — що означає «наречений»?

— Це людина, за яку ти збираєшся вийти заміж, — відповів Габріель, відірвавши погляд від книжки.

— Цього я і боялася, — понурилась принцеса. — А хто твій наречений?

— У мене його немає.

— Це несправедливо.

— Так, — Габріель зітхнув. — Таки несправедливо.

Сімейні сніданки, що були незмінним явищем у житті Гвен, з роками траплялися дедалі рідше. Напруга в королівстві зростала, і це зруйнувало вивірений баланс між роботою та особистим життям, що давав королю Олмоту змогу обмінятися із сином думками про економіку чи нашвидкуруч зіграти з донькою в шахи. Відтепер розклад монархічної пари від ранку до ночі був сповнений засіданнями ради, публічними авдієнціями та зустрічами з дипломатичними посланцями. Гвен і Габріель звикли; тепер їхні звичні сніданки минали на затіненому балконі, оазі спокою серед замкової метушні.

Решту дня Гвен притримувалася суворого розкладу, який склала власноруч. Після сніданку вона вирушала на ранкову прогулянку з мовчазною Агнес на хвості, відтак обідала у своїх покоях, а потім читала та грала на арфі. Пізніше пообіддя зазвичай було присвячене вишивці. Останні три роки Гвен ретельно розшивала велетенську ковдру вінками білосніжних троянд і блакитних незабудок, як наказала їй мати. Ще королева згадувала про «шлюбне ложе» та «весільну ніч», про що Гвен вирішила відразу забути. Принцесі подобалося вишивання, подобалася його певність, заспокійлива монотонність і симетрія. З голкою в руці було легше заспокоїти розум, свідомо нехтуючи призначенням цієї самої ковдри.

Інколи королівська родина вечеряла у своїх приватних покоях, але частіше батько наполягав, щоб Гвен спускалася з ними до великої зали і їла там під поглядами сотень людей. Приміщення було напхом напхане придворними, зброєносцями й нахлібниками всіх інших відтінків.

Гвен цінувала вранішнє усамітнення з братом на балконі, захищеному під густим переплетінням клематису й жимолості. Там вона могла відсунути рештки сніданку і за пів години завдати Гейбові нищівної шахової поразки, перш ніж повернутися до звичного плину дня.

Цього ранку Габріель був особливо не у формі. Ще навіть не оговтавшись від шоку через свій посаг, Гвен загнала брата в кут за десять хвилин.

— Ти навмисно граєш так кепсько, бо жалієш мене? — запитала вона, поки Гейб супився, розглядаючи фігури.

Гвен обожнювала шахи. Гра розпружувала якийсь прихований м'яз, ту частину її розуму, що зазвичай нудилася від бездіяльності. Тож принцеса грала розважливо й безжально, майже не лишаючи опонентові можливості розслабитися.

— Не всі на світі живуть заради тріумфів і поразок, епічних злетів і падінь на чорно-білому полі, — відказав Габріель, марно посуваючи туру туди, де вона й була два ходи тому. — Вибач. Просто я справді настільки погано граю в шахи.

— Та твій кіт грає краще, — фиркнула Гвен. — Шах і мат.

— Он як. Чудово. Ти щент зруйнувала мою крихку самоповагу.

— Не намагайся вичавити з мене жалість, коли я тільки-но почала насолоджуватися зловтіхою, це неспортивно з твого боку.

Габріель лише зітхнув і відкинувся на спинку стільця, мружачись на мури. Гвен простежила за його поглядом. Королівські покої розташовувалися в північному крилі замку, звідки не було видно міської веремії. З балкона Гвен могла споглядати фруктовий сад і конюшні, а також поля за зовнішнім муром і верхівку великої дерев'яної конструкції, що повільно зростала впродовж кількох останніх місяців. Робітники сновигали довкола, як мурахи, готуючи все до прийдешнього турніру. Надворі було вже надто спекотно для пізньої весни, небо вкривала туманна блакить, а з дерев у рів повільно осипався цвіт. За інших обставин цей день видавався б цілком чарівним.

— Може, він не такий і поганий, — зрештою сказав Габріель, чудово знаючи, про що вона думає. — Ви роками не бачилися.

— Я бачила його торік, — заперечила Гвен. — Здалеку. На бенкеті до Дня святого Михаїла. Ми гостювали в того жахливого графа, а ти лишився вдома з грипом.

— І?

— І він глузував із мене з протилежного кінця кімнати, а потім прошепотів щось пажеві на вухо, і вони обидва зареготали так сильно, що ледь не попадали.